

KERÉK IMRE

Tavaszi jön

Tavaszi jön szürke jégpáncél alól
bontakozó tavak tükrén ikrás
fehér fény síkok szabdalta kékség
örvénylik pezseg s a naparanyozta
dombhajlatokon akácligetekben
korhadat avar alól diadalmasan
fúrja fejét a fényre a hóvirág
patakparton tőzike csengettyűzik
s barnahátú szarvasokként iramló
napok hetek után varázsütésre
zöldbeborul hegy-völgy erdő-mező
martilapu kutyatej millió sárga
csillaga vakít a villogó-hegyű
lándzsáikat rázó füvek közül
hajnali pír ömlik el a göcsörtös
őszibarackfán míg lázban vacogva
szeretkeznek a Nappal növényi szárazak
kérges alatt habosan bizseregnek
a sejtek rostok s kertünk bokrai
gallyaikról rigókat hajigálnak
ég felé a teremtés-utáni boldog
összevisszaság önkívületében

Pásztor

Giczy János festménye alá

akár háta mögött a fa
gyökeret eresztve a tájban
hosszú botjára dőlve
kőmozdulatlan áll magában

mint rebbegő lidérccláng
fehér vászoninge világol
egy holnemvolt meséből
ő a holnemvolt pásztor

fűcsöndben lombárnyékban
befeleg hallgatózva
tűnődik ősi bálvány
magány időtlen-szikár szobra

megbonthatatlan egytömb
állandóság a porló pillanatban
ahogy hosszú botjára dőlve
figyel némán kőmozdulatlan

Mintha nem lenne semmi ok

Jó volna kicsit játszani,
a sodrásban megállani
legalább pillanatra csak,
hallgatni fűeszt, madarat,
míg elforog velünk a föld:
kizökkenteni az időt,
mintha nem lenne semmi ok
rágondolni, hogy meghalok,
mintha lehetnék boldog is,
egyszerű, mint az ég, a víz,
az öntudatlan állatok;
magamat elengedni, hogy
ne csak a tények, részletek –
járja át minden sejtemet
a befoghatatlan egész,
élet helyett a létezés;
de nem lehet, hát nem lehet,
pörgök tova, mint a kövek
örvénylő folyó fenekén,
hová alig jut el a fény.